

Part Primera. Qui sóc jo?

1. Anna E.: “Entrevista a Soledad Aute”.
2. Xavier N.: “Entrevista a Joan Rovira”.
3. Elisabet V.: “Entrevista a Aislinn Van Gorgen”
4. Pol F.: “Entrevista P. J. Murdock”.
5. Frederic C.: “Fer molt per rebre poc”

Entrevista a Soledad Aute. Per Anna E. G.

Introducció.

Aquest text el vaig haver de fer com un treball escrit a la classe de filosofia, però aquest treball ja em va cridar l'atenció al principi, quan em van explicar com s'havia de fer.

Havia de mirar-me a un mirall, i a partir del que veia, realitzar una "autoentrevista". Em vaig quedar molt confusa, no sabia com fer aquest treball i no parava de preguntar-me com havia de fer una autoentrevista basant-me en com m'havia vist en un mirall. Ho trobava absurd.

Però després de rumiar uns quants dies, vaig arribar a la conclusió de que quan ens van dir que ens miréssim a un mirall, el que ens volien dir és que ens preguntéssim qui érem i com ens veiem. Com que en aquells moments m'havia de posar a escriure em vaig sentir identificada amb una escriptora, i d'aquesta manera vaig pensar que seria una bona idea fer una entrevista a una escriptora que representaria qui sóc jo, una persona a qui jo pogués fer-li preguntes i que em contestés com si fos jo qui ho fes.

Un cop ja tenia la idea, el problema era quines preguntes havia de fer i com desenvolupar el text. Però un cop em vaig posar a la feina no vaig trobar gaires dificultats a l'hora d'elaborar-lo ja que més o menys sabia les classes de preguntes que volia fer i contestar-les va ser el més fàcil ja que només havia d'escriure el que jo pensava. El que jo havia estat pensant quan em vaig estar mirant al mirall, havia d'aparèixer en algun moment, encara que la pregunta no hi sortís directament, i ho vaig aconseguir. Això no creia que em faltés res més al treball.

Encara que en un principi no sabés com fer el treball i em costés entendre com havia de fer-lo, escriure'l. Em va agradar i em va servir per poder arribar a pensar coses que abans no havia fet ja que ningú me les havia plantejat.

.....

Soledad Aute, de 45 anys, és una fabulosa escriptora argentina descoberta gràcies a la seva primera novel·la "Inquietuds", amb la qual assoleix l'actual èxit. Ha tingut una vida molt tranquil·la. Quan arriba als trenta-cinc anys i la seva vida segueix igual que sempre, Soledad comença a preguntar-se què serà de la seva vida. Una mica més tard va patir una greu malaltia i en aquest context escriu "Inquietuds". Mentre l'escriu es casa. Va publicar el seu llibre i va ser llavors quan tothom la va elogiar fins fer-la reconeguda per una de les autores més importants de l'actual literatura espanyola. Un any després es va divorciar del seu marit; és quan Soledad comença una nova vida, vol esborrar els dies passats i buscar altres realitats i un nou matrimoni. Així és quan comença a escriure una nova obra.

- **Després de l'èxit total que vas obtenir amb "Inquietuds", com t'enfrontes a la publicació de la teva segona novel·la?**
- Això no em preocupa gaire. Potser perquè mai vaig pensar que l'èxit arribaria a formar part de la meua vida, com em va passar amb el primer llibre.
- **Però una vegada has assolit l'èxit, no esdevé una cosa normal?**
- Sí, gràcies a això he canviat el meu sistema de vida, però m'he promès que si la propera obra no és un èxit, no em passarà res, no m'emportaré cap desil·lusió.
- **Ets una escriptora que ha començat a escriure tard, què va ser el que et va portar a fer-ho?**

- Mai va ser una decisió meva, personal. No va ser cap necessitat. Jo vaig ser educadora, per cert era un treball que em fascinava. Durant anys vaig donar classes i vaig experimentar noves tècniques educatives que vaig posar en pràctica. Com que m'encantava el teatre, em vaig especialitzar en teatre per a nens i, veient que hi havia molts pocs textos, em vaig veure obligada a fer-los jo mateixa.
- **Com pot ser que després de l'èxit, el teu marit i tu decidiu separar-vos?**
- La veritat és que mai m'ho vaig imaginar. Crec que quan tens un èxit tan gran, es posa en evidència el teu vertader projecte de vida i va ser llavors quan ens vam adonar que el seu i el meu eren totalment diferents, i va venir una separació molt dolorosa, almenys per mi.
- **Què vols dir amb projectes de vida diferents?**
- Portàvem bastant de temps junts superant moltes dificultats. Ell creia que quan jo assolís l'èxit, viuríem una vida molt més fàcil, més distingida, amb estabilitat... i es va atabalar, i no es va veure amb cor de seguir ni jo de renunciar als resultats de les meves novel·les.
- **Creus que escriure la segona novel·la t'ha ajudat a superar la situació en que et trobaves?**
- Per mi, haver aconseguit escriure la novel·la va ser un triomf, ja que ho vaig fer en una situació emocionar molt complicada, i no ho torno a fer. Però em vaig trobar sense diners, sense casa, després de la separació, i això em va obligar a acceptar un avenç d'una editorial. Necessitava els diners que em van donar per un nou llibre.
- **Vas necessitar l'ajuda d'algú per escriure-la?**
- Sí, em resultava difícil centrar el meu cap per escriure una bona història. Una persona em va ajudar a acomodar-me per dins, a reconstruir-me.
- **Tens la sensació d'haver començat una nova vida?**
- Sí. L'èxit del primer llibre em va fer perdre moltes coses, però la teràpia de després d'escriure un nou llibre, m'ha ajudat a créixer cap a una nova vida, intento oblidar el passat, encara que m'és difícil. Jo rumio i penso molt, però estava tan malament que no em servia, no tenia ganes de res. Vaig anar agafant la gana poc a poc, i per això aquesta novel·la té tanta importància per mi. Ara puc tenir una altra vida.
- **Què va pensar abans de publicar el primer llibre?**
- Primer vaig dubtar de presentar-lo o no, perquè tenia un cert complex d'inferioritat, ja que era el meu primer llibre. Vaig decidir presentar-lo perquè em vaig adonar que tothom està fet de la mateixa matèria, tots tenim les nostres inseguretats, i les nostres primera vegada, i vaig deixar enrere la por al ridícul. Ara crec que va valer la pena fer el pas endavant.
- **Has tingut interès per la lectura?**
- Molt, sempre m'ha agradat llegir històries i imaginar-me-les, posar-me a la pell dels personatges... Tots els llibres que he llegit els he viscut, m'he ficat a dins d'ells, per dir-ho d'alguna manera. He captat de seguida les característiques psicològiques més importants de cada personatge i això m'ha donat facilitats, per crear noves històries amb personatges molt especials, que intento descriure'ls el millor possible.
- **Parlant dels teus personatges, són una de les coses que més destaquen dels teus llibres.**

- Efectivament, són personatges que surten de la realitat, per mostrar-nos uns altres que ens són difícils de veure. És una obra, en aquest sentit, de ficció no gaire exagerada.
- **Què opines del fet que els autors de la literatura espanyola més importants siguin tots homes?**
- La dona sempre ha tingut un paper secundari, els homes són els que destaquen en tot. Fins fa poc no es veien gaires dones que escrivissin, però afortunadament la situació ha canviat. Ens han de deixar agafar la ploma i deixar anar la nostra imaginació, perquè com s'ha comprovat, tenim tantes qualitats com els homes per fer-ho.
- **Penses publicar algun altre llibre?**
- De moment, no, però m'agradaria escriure algun durant la meva vellesa, perquè crec que tindrè més experiència per fer-ho.
- **Què esperes de la teva vida?**
- Viure el millor possible.
- **Què és per tu el millor possible?**
- De moment he trobat la persona que crec que m'acompanyarà a partir d'ara, i amb ella viure amb tranquil·litat. M'he adonat que m'estic fent gran parlant amb els meus amics, i vull escriure una altra novel·la.
- **De què anirà aquesta novel·la?**
- Sobre una cosa que sempre m'ha intrigat, i des de petita em ronda pel cap. Què fem nosaltres al món? I quan intento buscar alguna resposta, la millor que trobo és que hi som per una sèrie de casualitats, ja que nosaltres no som res d'important per la terra, hi hem sorgit gràcies a unes condicions que ens han estat favorables, però ja està, solament hi som, i com totes les coses que hi estan, no tenim res d'importància en l'immens planeta. Els homes ens hem anat fent la idea de que som importants, i potser som importants per nosaltres, però ja està, sense nosaltres tot hagués anat igual.
- **Veig que ets una persona amb unes idees molt clares, no creus en cap religió?**
- No. No crec que existeixi un Déu com a persona omnipotent que ho pot controlar tot. Jo crec en un present que no té cap contacte amb el futur, no saps el teu destí. No perquè hakis actuat d'una manera o una altra influirà en el que t'espera. La vida, depèn de la naturalesa i dels esdeveniments que incideixen en aquesta. Jo puc pensar això, però respecto a tothom que cregui en un Déu i els entenc.
- **Totes les persones importants tenen el desig de perdurar al llarg dels segles, tu no?**
- D'alguna manera, tothom ofereix un apart de la seva vida quan crees una novel·la. I ens agradaria pensar que el resultat final és molt popular i que serà present durant molt de temps. Però això és ideal. Però ja se sap, les coses es renoven.
- **Hi han i hi han hagut escriptors conflictius, que se'ls persegueix per allò que escriuen. Tu que n'opines?**
- Crec que a un escriptor li haurien de donar la llibertat de que escrivís el que volgués, aquí no passa res, però hi ha societats en què això ho controlen molt. Quan algú escriu un llibre és perquè té la necessitat de poder expressar el que sent, és un llibre que s'estima i el fan el millor possible. No és just que perquè es tinguin idees diferents no es puguin tolerar coses que un sent i pensa. Això em fa pensar en la sort que tinc de poder escriure el que vull, a la llibertat hi ha alguna

cosa que fa que un s'acostumi a ella i no es pugui imaginar el que és no arribar a tenir-la. Així perd molta importància, que la notàriem si no la tinguéssim. Per mi la literatura és molt important per altres coses. La llibertat d'expressió és el millor sistema que tenen de fer-se notar els dèbils, els que no poden influir a la societat.

- **El públic després del gran èxit de la teva primera novel·la, espera a que publicis l'altra. Què creus que és el que esperen?**
- Quan tens èxit, el públic crea altres expectatives sobre tu, i si les escrius per a contestar-les estàs perdut, s'ha d'escriure per alguna cosa que et motivi, no que et demanin.
- **Creus que la vida d'escriptora aporta moltes aventures?**
- No. Si tens la sort d'estar en una societat en què és permesa la lliure opinió, no. L'única aventura que vius és intel·lectual, és la d'agafar la ploma i ficar-te dins la teva novel·la per captar les situacions des de dins.
- **A on creus que va l'actual literatura?**
- Cada vegada més els escriptors són més joves, i crec que això és bo. Cal que aportin el seu pensament sense veritable contacte amb la realitat. Són joves plens d'idees interessants. No és veritat que qui té més experiència escriu millor, perquè el primer llibre, és el més important per una persona que és on descobreix la seva vessant literària.
- **Algú una vegada va dir que tenia més por als joves d'extrema dreta que als d'extrema esquerra perquè aquests saben llegir, i per tant poden canviar, que n'opines?**
- És cert. Amb l'extrema dreta no és possible, per això crec que els llibres tenen tanta importància, perquè, si estan ben escrits, són capaços de reflexar tan bé la idea que l'autor vol expressar, tot argumentant-la, que els que la llegeixen troben tan bo el raonament que poden inclús canviar d'idea.
- **Què en dius de la política?**
- Mira, és una cosa de la que no m'agrada parlar, jo per mi passaria d'ella, com si no hi fos, però el més fort és que a mi m'afecta igual que a qualsevol ciutadà. Crec que és molt difícil d'entendre, ja que no es pot definir si és bona o dolenta, tot depèn del polític de què es parli. No crec per això en el tòpic de tots els polítics són males persones, ja que no es pot generalitzar a partir d'algun cas concret. Igualment penso que arribar al càrrec polític porta molta responsabilitat, i per tant no tothom pot adquirir aquesta posició, això és el que fa que el sistema no vagi com es voldria.
- **Què t'ha ensenyat escriure les teves dues novel·les?**
- M'han ajudat a madurar, escriure una novel·la t'ajuda a centrar les teves idees i saber què es el que et convé i que no et convé. Una novel·la és una manera de plantejar-te els problemes, que afecten a altres persones, i vist des de fora t'ajuda a solucionar-los. És una teràpia molt bona que dona molts bons resultats.
- **Quina de les dues novel·les és la teva preferida?**
- És com si et fessin escollir entre els teus fills. Són diferents, cadascuna té la seva bellesa i no puc escollir entre una o l'altra.

El que és segur és que Soledad Aute amb la seva nova novel·la que ha de publicar, el títol de la qual no ha volgut desvetllar, aconseguirà obtenir la felicitat que vol i que tant es mereix, perquè una persona capaç d'escriure un llibre tan magnífic és digna d'obtenir l'èxit i la fama que ha obtingut. Esperem que la pròxima estigui igual de bé considerada que la primera.

Xavier N. i D. Entrevista a Joan Rovira

Introducció

Durant l'any escolar 95-96, jo vaig cursar a l'I.B. "D. C." de M. 3er de BUP. En aquest curs escolar vaig poder estudiar, entre d'altres assignatures, Filosofia. Aquesta assignatura em va brindar l'oportunitat de poder-me introduir en el camp filosòfic, tan desconegut en aquests temps en què vivim.

Durant les dues primeres avaluacions del curs, ens vam centrar en l'estudi d'uns determinats autors i amb llurs pensaments. Però, en arribar al tercer i definitiu trimestre, vam canviar radicalment el nostre treball a l'aula. Si durant dos trimestres vèiem el que havien pensat uns filòsofs concrets, el tercer trimestre vam poder viure en la nostra pròpia carn unes experiències filosòfiques.

Vàrem llegir uns llibres dels quals en varem fer uns treballs i, posteriorment, unes –diguem-ne- readaptacions. Però el treball que va sobtar més a tots els estudiants fou l'auto-entrevista. El problema més gran que vam haver de superar, va ser l'exercitació de la nostra imaginació, entre altres coses com el què volíem ser o quins plans teníem per al futur. En un principi pot semblar una activitat una mica "tonta", però quan un es troba davant la pantalla de l'ordinador, o de la màquina d'escriure, ja no és allò tan simple que ens pensàvem. Personalment, vaig haver de fer alguns esforços per a poder-la realitzar però de mica en mica vaig anar omplint la pica (metàfora de la pantalla de l'ordinador). El nostre professor de filosofia, Jota O., va ser qui ens digué de realitzar aquesta activitat.

Ara que miro aquesta experiència des d'una certa llunyania (una mica més de mig any) crec, sincerament, que fou quelcom que s'hauria de realitzar més en aquesta assignatura. Trobo que l'activitat filosòfica dels alumnes no hauria d'ésser exclosa de l'assignatura, sense voler dir que no s'hagin d'estudiar els autors.

Hola, molt bona nit. Aquesta nit. Aquesta nit entrevistem com cada dijous a un personatge del món cultural català. Avui tenim entre nosaltres a un escriptor novell: en Joan Rovira i Alegre. Bona nit.

- Bona nit.

Abans de començar l'entrevista direm quatre apunts biogràfics sobre aquest novell escriptor.

Joan Rovira i Alegre va néixer el 10 d'abril de 1979 a Martorell. Va cursar els seus estudis primaris al col·legi dels Maristes de Martorell. Posteriorment, a l'haver de fer batxillerat i COU va desplaçar-se fins a l'Institut de Batxillerat Pau Claris. Després de tenir el títol de COU a les seves mans va marxar a Barcelona on estudià filologia clàssica i als 4 anys en sortí llicenciat. Als pocs mesos d'haver sortit de la universitat va entrar com a professor d'un institut de Lleida on hi restà durant tres anys fins que va decidir dedicar-se plenament al món de la literatura. Sabem d'ell que la seva primera novel·la es diu "El Rellotge". Posteriorment, aquest jove escriptor va publicar un recull de contes de contingut molt variat que es titula "Oh! Quina gràcia!" i que la darrera novel·la anomenada "La Carpeta" l'ha fet ser durant el passat mes d'abril l'escriptor del mes. És correcte tot el que he dit de vostè?

- Sí, sí, correcte t'agradaria o li agrairia que no em parlés de vostè que no sóc tan gran, només tinc vint-i-set anys.
- **Molt bé doncs. Tutejant et faré aquesta pregunta: qui creus que és Joan Rovira?**
- Uau! Vaja pregunteta! Doncs... com molt bé has dit Joan Rovira i Alegre va néixer a Martorell el 10 d'abril de 1979. Vaig estudiar als Maristes i al Pau Claris i a la Universitat de Barcelona em vaig llicenciar en filologia clàssica.
- **D'acord. Aquest és l'aspecte de l'escriptor Joan. Però com és l'home Joan?**
- Sóc un home... vitalista. Visc el moment, tinc molt present la frase "la vida són quatre dies i tres dormint"; jo li afegiria tres dormint i un de festa. També sóc un home alegre, divertit, entusiasta... però per altra banda sóc molt tímid, encara que no ho sembli. Però a la que perdo la timidesa doncs "bueno"... per altra banda, puc arribar a ser la persona més seriosa que pugui haver-hi, o *xulo* si s'escau, o... el que sigui... Sóc fidel i les coses que em treuen de polleguera és la impuntualitat i que si parlo amb algú, aquest no m'escolti.
- **Deixem la part humana d'en Joan per una estoneta, ja hi tornarem. Però ara el que ens interessa de tu és la teva vessant literària. Quan i com vares descobrir que t'agradava l'art d'escriure.**
- Vaig descobrir que m'agradava escriure fa uns... dotze anys, més o menys. O sigui, no hi ha un dia que et despertes i comences a escriure sense parar i tot el que fas és bo. Quan anava a l'institut em va començar a agradar escriure. L'institut al que vaig anar, per Sant Jordi normalment feien un concurs literari. I cada any hi vaig presentar un escrit, concretament un conte, per dir-ho d'alguna manera, i vaig veure que m'agradava, que era capaç d'inventar-me una història que semblés real. Un amic dels meus pares que és llicenciat en filologia catalana va llegir algun conte meu i li varen agradar força. Em va dir que el text era molt creïble, molt real, ben aconseguit, calia polir-ho, és clar, però ho havia fet bé. Mica en mica vaig anar fent, vaig seguir escrivint per la premsa local una columna cada quinze dies... d'aquesta manera em vaig introduir al món literari. A l'arribar a la universitat ho vaig deixar bastant de banda i a Lleida ho vaig tornar a agafar i actualment me'n dedico del que escric.
- **Per què vares estudiar filologia clàssica?**
- Doncs... perquè quan jo cursava COU tenia *in mente* tres possibles carreres per estudiar: teatre, periodisme i filologia clàssica. Em vaig posar a pensar fredament què estudiar i vaig veure que encara que el teatre m'agradés força no ho acabava de veure clar. I ara ho segueixo veient poc clar. Per molt bo que siguis quatre persones són les que triomfen i els altres es foten de fàstic. Periodisme vaig veure que el mercat estava i està molt saturat de periodistes. I finalment vaig decidir-me a estudiar filologia clàssica ja que el llatí i el grec, bàsicament aquest darrer, tenien una cosa tota estranya que feia que volgués anar-hi. I finalment vaig estudiar-la.
- **Diga'ns quatre coses sobre la teva darrera novel·la**
- La meva darrera novel·la, "*La Carpeta*", el que vol és fer una comparança entre una carpeta i un grup de gent. És un nom, la carpeta, una mica estrany, però que està relacionat amb el seu significat general. Una carpeta, d'aquestes classificables que corren pertot arreu i que tothom en deu tenir una corren per casa, és una cosa habitual. La gent el que veu sempre és una massa compacta però un cop s'obre ja no és aquesta massa inicial sinó que veus tots els diversos apartats que té. Doncs aquesta imatge tant absurda es pot aplicar a la vida. Com

succeeix, a la carpeta hi ha un grup de gent que en són els protagonistes que tenen una reputació, tothom els té per una cosa, per aquesta reputació però a la que un personatge hi entra va veient com això que de fora es veu massa compacte ara ja són diferents apartats. El que vull demostrar en aquest llibre és que les aparences normalment enganyen.

- **“El Rellotge” feia referència al pas del temps per a tothom. “La Carpeta” fa referència a les aparences. És pura casualitat o et vols dedicar a moralitzar la gent a través de les teves obres?**
- Bé... això és pura coincidència. Ja el que no vull i ni penso fer mai és escriure amb un fi evangelitzador. Crec que en una societat democràtica no es pot fer el que feu Llull en la seva època. Escriure per un fi evangelitzador. Potser l'exemple és massa exagerat però el que de cap manera es pot fer, per a mi, és escriure per a convèncer la gent. Crec que escriure és expressar uns sentiments, crear un seguit de problemes... el final moralitzador no és literatura, de cap manera.
- **I els títols? Tens alguna obsessió amb les coses?**
- No, això també es una casualitat de la vida. Els títols vénen donats pel contingut de l'obra.
- **Però les teves novel·les no parlen d'un objecte, ni el llibre de contes no és una gràcia continuada.**
- No, els meus llibres no parlen d'un objecte. Com ja he dit al moment de parlar de la meua darrera novel·la, “La Carpeta”, és una metàfora, una comparació. La carpeta, com ja he dit, representa un tot que es veu des de fora, com pot ser un grup de gent, com els decorats de la televisió, per exemple, però que si t'ho mires des d'un altre punt de vista pots comprovar que aquell grup de gent no és el que sembla des de fora i que els decorats de la televisió, al darrera hi ha fustes i fils que ho aguanten. Pel que fa al rellotge també metaforitza el pas de la vida. Per escriure en aquesta novel·la recordo que em vaig basar en una espècie de rellotge. Vaig veure que el temps no s'aturava per a res ni per a ningú i vaig decidir de fer la novel·la. I finalment el llibre, el qual és un recull de contes, doncs no me'n recordo per què li varem posar “Oh, quina gràcia!”
- **I tens pensat de tornar-te a dedicar a ser professor de filologia clàssica?**
- Home, doncs sí, ja que em vaig treure la llicenciatura de filologia clàssica.
- **I per quan tornaràs a ser professor?**
- M'agradaria tornar a se professor, poder entrar com a professor a l'institut al qual jo vaig estudiar. És com un somni que tinc i que desitjo que algun dia es pugui convertir en realitat.
- **I quins plans tens de cara al futur?**
- Uf! De cara al futur què vull fer? Doncs... no ho sé. Moltes coses. M'agradaria tornar a escriure una nova novel·la. Tinc om una espina, com els actors que sempre volen fer teatre, a mi m'agradaria escriure una obra de teatre.
- **Una obra de teatre?**
- Sí, sí, una obra de teatre.
- **Perquè, apart d'escriure què més fas?**
- Doncs, cada diumenge al diari AVUI tinc un petit espai en el qual jo opino el que em sembla sobre una notícia o sobre un fet digne de ser comentat. També esporàdicament vaig a Catalunya Ràdio per comentar les novetats literàries del mercat literari català i he anat un parell de vegades a Televisió de Catalunya al “Bon dia Catalunya” a parlar.
- **I amb tot això ja tens temps per dedicar-te a tu mateix?**

- Sí, oi tant! Tinc moltes hores lliures, perquè el treball d'un escriptor te'l pots repartir com vols.
- **Perdona, què fas un dia de cada dia?**
- Quan em llevo, un cop ja esmorzat i he fet el que tothom fa, em poso a escriure el que tinc entre mans, ja sigui una novel·la, o vaig a fer alguna conferència o el que sigui. Si escric, estic escrivint, més o menys, fins a l'hora de dinar. Llavors, dino. A la tarda repasso el que he fet el dia anterior o fins i tot el que he fet al matí. El que no veig clar ho retoco i a mitja tarda surto a fer un volt per veure si caminant veig coses per poder inserir a les meves novel·les.
- **O sigui que el que veus al carrer ho poses als teus llibres?**
- Doncs sí. Intento que els meus llibres siguin el màxim de reals i creïbles.
- **Deixem la part d'escriptor i per finalitzar l'entrevista et farem una pregunta de resposta curta. D'acord?**
- D'acord.
- **Què n'opines de la crítica?**
- Ui! En aquests moments no li dono gaire importància, al principi n'hi donava més. Home, si diuen quelcom de mi no em fa gràcia, però ¡què hi farem!
- **Bé Joan. Ja hem arribat al final de l'entrevista. Gràcies per haver vingut i fins a una altra.**
- Gràcies a vosaltres.
- *I als nostres telespectadors ara...*

Elisabet V. i P.: Entrevista a Aislinn Van Gorgen

Introducció.

Quan feia 3r de BUP, el nostre professor de Filosofia ens encarregava treballs i redaccions. Un dia ens va proposar d'escriure una entrevista sobre un personatge inventat per nosaltres. Em va agradar la idea i vaig començar a pensar quina mena de persona podria ser l'entrevistada.

Volia que fos algú diferent i poc corrent, una persona oberta i jove. La gràcia estaria en que no pertany a cap país perquè el seu país és el món. Aquesta és l'Aislinn, una noia sense manies que li agrada la llibertat, la pau i la natura.

Aleshores vaig inventar la història de la seva vida, que seria força inestable i arriscada. Em va agradar el resultat final que vaig obtenir tot i haver-lo fet, gairebé, a corre-cuita.

Molt bon dia al programa "GENT IMPOPULAR". Avui coneixerem, com cada setmana, a una persona impopular i elegida a l'atzar d'entre la gent que va caminant pels carrers de Catalunya.

Entre nosaltres avui tenim aquí a una persona que hem trobat a la ciutat de Girona, de la qual només sabem que és una noia jove i sembla ser turista. De totes maneres no hi ha problema, li farem l'entrevista en traducció simultània.

- **Bon dia, benvinguda al programa**
- Hola
- **Com et dius?**
- Aislinn Van Gorgen
- **Bé, Aislinn, d'on ets?**
- De cap lloc en concret. Dono voltes al món.
- **Però, on vas néixer?**
- En cap lloc concret. Vaig néixer en un avió travessant els aires de l'oceà Índic, en aigües internacionals.
- **Com va ser això? Què feia la teva mare en aquest avió?**
- La meva família venia de Rússia i es dirigia a Nova Zelanda per veure uns parents.
- **Doncs, quina nacionalitat tens?**
- Això de la meva nacionalitat va crear bastants problemes. Oficialment sóc d'Indonèsia, va ser el país on l'avió hi va aterrar per deixar-nos per atendre la meva mare i a mi en una clínica.
- **Un naixement molt curiós. Quants anys tens?**
- Dinou a punt de fer-ne vint.
- **El teu cognom és holandès, no?**
- Sí, el meu pare té orígens holandesos, però és nascut a Alemanya. En canvi, la meva mare és russa amb orígens hongaresos.
- **Com es van conèixer?**
- Tots dos estaven de vacances amb els seus pares a Xipre, allà es van conèixer.
- **I què fas aquí?**
- Aquesta és una de les tantes parades que faig pel món. Jo caminava per una plaça de Girona i em van dir que em volien entrevistar en un programa.
- **Estàs nerviosa?**

- Una mica sí.
- **Tranquil·la. Quants germans tens?**
- Tres: En Boris té vint-i-vuit anys, en Dave, vint-i-un, i el petitó en té cinc, és l'Eric.
- **Quins idiomes coneixes?**
- Sé parlar l'holandès, el rus, l'alemany, l'anglès, una mica d'hongarès i una miqueta de català.
- **T'agrada Catalunya? Per què has vingut a aquesta terra?**
- M'agrada, està força bé. M'agraden els Pirineus, el pa amb tomàquet, la botifarra, les sardanes, el rock català, les platges, la gent, Miró... un munt de coses! He vingut aquí a passar-hi un mes amb una amiga catalana que vaig conèixer fa dos anys a Madagascar.
- **Quan fa que viatges?**
- Fa cinc anys. Vaig començar a viatjar amb el meu germà gran, en Boris, però fa un any i mig que es va casar i ara viu feliçment a Tunísia. De fet, fa una setmana que el vaig anar a veure.
- **Com et guanyes la vida?**
- De moltes maneres. Treballo durant un temps en algun bar de cambrera o de cuinera, o de dependenta. O simplement al carrer fent música, fent caricatures, venent braçalets, collarets o arracades que jo faig, fent malabarismes... Mai he hagut de demanar, fins ara m'he sabut espavilar prou bé, he après molt del meu germà i d'altres viatgers.
- **Què va fer que el teu germà i tu viatgéssiu tant?**
- La meva infància la vaig passar a Nova Zelanda. El meu pare havia de treballar durant tres anys a Anglaterra, llavors el meu germà i jo vam decidir de passar el Nadal amb ell però a Manchester ens van dir que havia anat a la casa dels seus pares a Alemanya a passar el Nadal. Vam anar en Boris i jo a Chiphol. Va ser el primer cop que vaig veure als meus avis paterns. Aquell mateix dia resultà que el meu pare havia marxat a Lapònia, al nord de Finlàndia. Quan hi vam anar, a Ylläs el vam trobar. Amb ell vam anar a Irlanda del Nord i allà ell va tornar a Anglaterra a treballar-hi l'últim any. Llavors el meu germà i jo vam pensar de viatjar una mica més fins que al final ja ho vam agafar per vici. Voltar el món ens encantava.
- **Mai vau tenir cap problema?**
- Sí. Algunes vegades no trobàvem lloc on dormir. Un cop ens va seguir la policia mexicana que havia cregut que nosaltres érem traficants de droga. Ens van tenir detinguts dues llargues setmanes interrogant-nos fins que van adonar-se de que érem innocents. A l'Amazones em va picar un mosquit verinós que em podia haver matat. Una vegada vam anar a parar accidentalment a Etiòpia i hi vam passar molta fam. Als Estats Units ens van prendre per terroristes i van publicar les nostres fotos per tots els diaris del país. Finalment, més o menys es va arreglar tot.
- **Han hagut bones anècdotes?**
- Sí, i tant! Això és el millor de tot! La premsa francesa va creure que el meu germà era l'amant de la dona de l'alcalde de París. En realitat, només va ser que ella li va donar les gràcies perquè el meu germà li va recollir el barret que li havia caigut a la vora del riu Sena. Al Japó vam substituir un parell de components d'un grup de rock que s'havien intoxicat amb el peix cru. El grup es deia "The rats". Vam rebre una generosa recompensa a més d'haver-ho passat genialment bomba! Una vegada vaig intervenir en una pel·lícula de ciència-

ficció a Hollywood. A Txecoslovàquia vam fer parar un tren perquè ens pensàvem que ens havíem equivocat de tren, no a servir per res, el destí que seguíem era correcte.

- **Quins mitjans de transport fas servir més sovint?**
- Generalment, el tren, l'autobús, la bicicleta o vaig a peu, i el vaixell.
- **T'agrada portar aquest tipus de vida?**
- Sí, m'encanta.
- **Ho vas deixar tot per viatjar...**
- Sí, volia canviar de vida i conèixer d'altres.
- **Ets feliç?**
- Moltíssim.
- **En què consisteix la teva felicitat?**
- En ser lliure i independent com un ocell, en viatjar i conèixer cultures, en escoltar música, en que hi hagi pau al món, respecte a la naturalesa...
- **Et sents diferent de les altres persones?**
- Sí, encara que en algun lloc del món hi hagi algú que faci el mateix que jo.
- **T'has enamorat mai?**
- Sí, de la pau i de la naturalesa.
- **I d'alguna persona?**
- Sí, una vegada d'un rus que es deia Peter, però no volia deixar la vida sedentària i jo no volia deixar la vida nòmada. Una altra vegada, vaig estar mig any amb en Keanu Reeves a l'Índia i una setmana a Hollywood; llavors no era tan conegut com ara, però tot plegat va ser una aventureta.
- **En Keanu Reeves? El del "Petit Buda"?**
- Sí, el mateix. De fet, va ser gràcies a ell que vaig intervenir en una altra pel·lícula, una de ciència-ficció que no ha estat posada en pantalla mundialment.
- **Des que el teu germà Boris es va casar, has continuat viatjant sola?**
- No, durant mig any vaig estar viatjant des de Portugal fins a Nigèria amb una israeliana i amb un turc. D'altres vegades, gent del mateix país on hi passo, m'acompanyen.
- **Quan fa que no veus a la teva família?**
- Fa dos mesos. Ens reunim tots per Nadal a Nova Zelanda, on ara hi viuen els meus pares, l'Eric i en Dave.
- **Et sents sola?**
- No, sóc una solitària, ho reconec, però la soledat no em preocupa gaire.
- **Accepten els teus pares que estiguis tan lluny d'ells?**
- Al principi no ho suportaven, però al final van comprendre que jo sola sóc prou capaç d'espavilar-me.
- **Continuaràs així la resta de la teva vida?**
- Fins que hagi perdut habilitats o tingui una família per mantenir, llavors espero portar una vida més o menys normal.
- **Creus en la política?**
- No, sóc totalment anarquista. M'agradaria que no haguessin fronteres, ni presidents, ni guerres ni odi. M'importa molt el benestar general.
- **Quina és la teva pròxima parada?**
- Hongria, no ho sé segur, si puc improvisaré, com he estat fent fins ara.
- **Si arriben a fer viatges a la Lluna, hi aniries?**
- Sí, sempre ho he somiat.
- **Quan deixis de viatjar, on viuràs?**

- M'agradaria que fos a Alemanya si res m'ho impedeix. Vull acabar portant una vida tranquil·la i relaxada en una casa al camp. Crec que al Canadà tampoc estaria malament...
- **Quin és el teu actor de cine preferit?**
- Això és molt difícil de contestar. No ho sé, potser en Harrison Ford i en Sean Connery.
- **Actriu?**
- L'Emma Thompson i alguna altra.
- **Músic?**
- En Jimmy Hendrix, en Bob Marley...
- **Digues una pel·lícula que t'hagi agradat.**
- "The fugitive".
- **Un pintor.**
- Van Gogh o Picasso.
- **Una frase per acomiadar-se.**
- Passa-t'ho bé, nen!
- **Això és tot, moltes gràcies. Aislinn, ha estat un plaer entrevistar-te. Bon viatge.**
- Gràcies a vosaltres. Adéu.

- *Bé, avui hem entrevistat a una persona que com hem vist, li agrada molt viatjar i és molt activa, una jove aventurera mundial. Una personalitat desconeguda fins ara.*
- *Fins el pròxim dia amb una altra entrevista en el programa setmana més divertit del matí, "Gent impopular". Adéu!*

Pol F.: Entrevista a P. J. Murdock

Memòria:

Aquesta entrevista és un treball realitzat per a l'assignatura de Filosofia de 3er de BUP, les directrius del qual consistien en escriure una entrevista a un personatge que no fóssim nosaltres mateixos (algú que ens agradaria arribar a ser, algú que ens interessés...)

Jo, personalment, vaig escollir per entrevistar la part més fosca i depriment de la meua personalitat i la vaig ubicar en la persona d'un pres condemnat a mort. La raó d'aquesta tria no fou casual. Aquells eren dies en els que jo em trobava especialment sensible, un dolor intens en brollava del cor i necessitava escriure per desfogar-me, tot per una noia i un rebuig...

Realment, jo no pensava així, però suposo que un sentiment irracional m'impulsava a flagel·lar-me escrivint sobre coses depriments. El treball en si no em va costar gaire, un cop posat no vaig parar d'escriure fins al punt i final i el vaig enllestir en poc més d'un parell d'hores.

Potser no té un gran valor literari... però ningú no em pot negar que hi ha alguna cosa per damunt de les pròpies paraules que expressa sentiment. Espero que els qui ho llegeixin ho captin.

Havia arribat l'hora, el moment, tot i esperat, se'm feia difícil de pair. Anava del braç d'un guarda de seguretat de la Presó de l'Estat, conduïda per un munt de passadissos que em fan fer perdre l'orientació, preparada per fer una entrevista a en P. J. Murdock, pres condemnat a mort per injecció letal en el dia d'avui, al qui un parell de mesos abans havíem vist declarat al judici emès per la televisió que era innocent i com pregà al jurat que no el condemnés, fou en va... P.J. fou declarat culpable, les proves eren massa evidents. M'enfrontava davant quelcom desconegut, havia fet tota mena d'entrevistes però no sabia com respondria un home a les meves preguntes sabent que havia de morir instants després... "Clam!" "Aquí el té senyoreta" m'espetà el guarda interrompent els meus pensaments. Me'l vaig mirar... ja hi era, a mida que m'acostava a ell li anava perdent la por, més aviat faria respecte, el respecte que et fa un pres considerat per la societat prou perillós com per ser condemnat. El sorprenent to afable del seu rostre m'hi va ajudar...

- **Hola. Em dic Jane South i vinc a entrevistar-lo** (vaig dir amb la boca petita).

- Ja m'ho han comunicat. Encantat (s'aixecà emmanillat i feu una reverència amb el coll)

(...) Em va sobtar el seu posat conciliador i reconec que em va descol·locar força, així que li vaig espetar de forma immediata, gairebé agressiva la primera pregunta del formulari que m'havia preparat (havia de mantenir en tot moment el control sobre l'entrevista).

- **No li fa por morir, senyor P.J.?**

- No, pensava que quan arribés el moment tindria molta més por, però suposo que m'he anat fent a la idea que deixaré d'estar al món.

- **Com es pot ser tan fred?**

- No es que sigui fred sinó realista. No hi puc fer res, no val la pena lluitar ni capficar-me. Simplement havia de morir algun dia i aquest és el meu. Qualsevol de les persones que hi ha a aquesta ciutat pot morir un instant abans que jo i ell sí que morirà patint, però tinc un avantatge... sé quan moriré i com ho faré. No podria viure cada dia de la meua vida amb l'incertesa de saber si moriré o no.

- Dintre del que cap em puc considerar afortunat, l'únic que em sap greu és no haver pogut triar jo el dia, però bé, qui ho pot fer?
- **És la seva millor forma de morir?**
  - No; sens dubte, la millor mort és el suïcidi però no em malinterpreti, no un suïcidi degut a una gran desesperació sinó un suïcidi degut a que m'he cansat de viure i he decidit morir. Seria una mort ràpida i sense dolor.
  - **Ha pensat realment en el suïcidi?**
  - No, el suïcidi és la solució dels covards, no m'ha entès, em referia a una altra classe de suïcidi, suïcidar-me ara seria deshonorós. No estic cansat de viure però sí resignat a morir... Li ho agraeixo, però preferiria que em mentís. No vull encabir cap esperança e comprensió dins meu, no ara. Seria molt més dolorós morir així.
  - **Ho entenc, disculpi'm si l'he molestat...**
  - Tranquil·la, no m'ha molestat, no crec que hi hagi res que em pugui molestar un instant abans de la meva mort. De què serviria enfadar-se?
  - **Li fa res si li pregunto sobre el seu passat?**
  - Endavant, pregunti.
  - **Ha tingut xicota?**
  - A què es refereix?
  - **Si ha estat amb algú durant els últims anys.**
  - Ah...! No, ningú en especial, bé potser sí, sí que hi hagué algú especial però no durà massa... em vaig trencar les banyes per aconseguir-la i després em vaig adonar que no era ni la meitat de la dona que jo havia idealitzat. Suposo qo que això em va ensenyar a no comprometre'm.
  - **Ha viscut sol?**
  - Prou com per adonar-me de l'estúpid que és tot plegat.
  - **Per què?**
  - Miri's a vostè, quina edat té?
  - **28**
  - 28... es deu haver passat cinc o sis anys de carrera per obtenir la llicenciatura i poder entrar a treballar a un diari on deu haver hagut de romandre desaprofitada dos o tres anys fins que s'han decidit a donar-li una oportunitat per ser periodista i ho devia fer bé doncs l'han enviada aquí, però tot per què? Per l'èxit, pel somni al que vostè deia que havia renunciat. Però què? Segur que aquesta és l'oportunitat de la seva vida, l'entrevista que l'enlairarà però i què, fixi's què està fent realment, està sent "rastrament" amable amb un pobre desgraciat al que han condemnat a mort i del que vostè vol extreure fins l'última gota de sofriment que li pugui arrencar de les seves paraules mentre la seva consciència la deixi. Quina lliçó li hauria de donar un desgraciat com jo sobre el sentit que té la vida? No li fa gràcia? Qui és realment el perdedor?
  - **No té per què ficar-se amb mi.**
  - Perdoni, disculpi'm, m'he esverat, no és amb vostè amb qui estic empenyat.
  - **No, el vull contestar. Crec que la gent té dret a saber que pensa algú a qui el nostre sistema judicial ha condemnat a mort... Vol dir que s'hi resigna realment?**
  - Sí, com he dit abans no és la forma que jo triaria però almenys sí és ràpida i sense dolor...
  - **Ha passat dos mesos a la presó sabent que seria executat en el dia d'avui. Què li passa pel cap en aquest temps?**

- Han estat mesos molt durs, et passa de tot pel cap... no pares de pensar en allò que no has fet o en allò que no podràs continuar fent, dones més importància a coses que abans ni t'havies adonat que hi eren de tan corrents com les veies. Però això només és una fase, arriba un moment que t'acostumes al dolor i sembla que res ja no et pugui afectar prou com per desmoronar-te de nou. Simplement t'entregues a l'inevitable...
- **Com ha estat la vida a la presó?**
- En realitat a la presó no hi ha vida, estic mort des del mateix moment en què se'm va condemnar... el temps que he passat no existeix, jo ja he deixat d'existir, la meva ànima, la meva essència, jo... han mort quan vaig entrar a la cel·la. El meu cos espera pacient l'hora de la seva extinció.
- **És creient?**
- Ni tan sols agnòstic, simplement ateu.
- **Com pot esperar la mort amb tanta convicció si no creu que hi ha res millor després?**
- Per què ha d'haver-hi res millor?
- **Perquè la vida no l'ha tractat justament, he llegit el seu historial i crec que té dret a quelcom millor.**
- No, s'equivoca, la vida no és res que es pugui controlar, simplement passa i ja està. Qui seré jo quan sigui mort? Simplement cendra i el record que deixi en vostè després d'aquesta entrevista, fins que es difumini prou en el temps que vostè ja m'oblidi i llavors... Qui sóc ara que sóc viu? Quina diferència hi ha amb ser mort? Quina importància té? Quin sentit té buscar-hi la importància?
- **Bé, bé, l'entenc, no s'esveri.**
- No estic esverat, només volia fer-me entendre.
- **Com pot esperar així la mort? No tenia cap somni, cap inquietud, cap anhel de la condemna?**
- Potser sí, però ja no me'n recordo. És millor oblidar que patir.
- **És culpable?**
- No hi veig el sentit que tindria donar-li una resposta. Tant és si ho sóc o no, estic condemnat a mort.
- **Precisament per això... No ha dit vostè que no seria més que un record? Vol que el recordi com a culpable?**
- Jo vaig declarar al judici que era innocent... No va servir... No entenc per què m'ho pregunta.
- **Sincerament, tinc la certesa que és innocent, el vaig creure en el judici i el crec ara, el veig incapaç de fer una cosa com la de la que se l'acusa.**
- Doncs què vol que pensi... que tot és una merda, que tothom està emmerdat i que m'alegra deixar aquest món podrit, l'únic que em sap greu és donar-li la satisfacció de veure'm mort a tots aquells que no han confiat en mi... els que m'han traït... els meus amics... Però el que no faré és angoixar-me, doncs és precisament el que esperen que faci, que em torni boig, que mori implorant clemència... què equivocats que estan...

“Clam”. Sentirem com la porta de ferro s'obria darrera nostre...

- “Ja és hora” digué amb veu ferma i serena que contrastava amb una mirada absent que el feia actuar com un autòmat. Es dirigí acompanyat pel guarda de seguretat a la cambra d'execució mentre que a mi em conduïren a una sala amb vidres pintats des d'on les càmeres captaven el macabre espectacle. Era una imatge

repugnant veure com els càmeres i els reporters s'aplegaven com voltors per captar un gest, una mirada... Res, no s'immutà... Simplement havia mort. Però dins meu seguia present el record d'un home que, tot i haver mantingut només una breu conversa de deu minuts, m'havia impactat de manera decisiva... Havia mort un ésser humà, una gran persona... P.J. Murdock... Philip Junior, el futur nom del meu fill.

Frederic C. i S.: La veu de Vic

Introducció

Aquest treball ha estat realitzat en el decurs de la segona avaluació del 3er de BUP del curs 95-96.

Va ser presentat un dia pel professor de filosofia, on davant la meua sorpresa, va proposar realitzar una auto-entrevista fugint de la normalitat del treball que ha de dur a terme un alumne en un institut.

En un primer moment em vaig quedar estupefacte per la proposta inhabitual que ens havia fet el professor, intentant dintre de la meua capacitat intel·lectual entendre allò que ens havia exposat. Però després d'un ampli aclariment per part de l'autor de la proposta i d'una comprensió completa d'allò que volia, vaig pensar que seria quelcom interessant, divertit i nou. Seria un treball que sortiria de la monotonia i que faria treballar més lament i la imaginació de l'alumne.

Després d'acceptar i comprendre el repte que ens realitzava el professor vaig començar a pensar com ho realitzaria. Vaig fer un esbós mental d'allò que volia i vaig començar a escriure. Tenia que ser un treball que reflectís cert apart de la meua mentalitat, ideologia, pensament... ja que era una entrevista a un mateix.

Així doncs, vaig pensar en un personatge que hagués d'estar en contacte amb la naturalesa i amb les persones, fora d'una gran ciutat i amb un, no constant però intens, risc. Vaig configurar aquestes idees i vaig pensar que un bomber reflectiria bastant les meves peticions.

Ja tenia el personatge però em faltava la població. No em va costar gaire triar-la degut a que tenia que ser un lloc vora la muntanya, i portat per la bellesa dels pobles interiors de Catalunya, em vaig inclinar per Vic. Una població amb constant relació amb gent rural, amb un encant especial, sobretot la part vella, i amb un fenomen que a mi particularment m'hi fascina: la boira. Després de triar el personatge i la població, tenia que començar a realitzar l'entrevista buscant una situació adient al personatge i a la corresponent població triada.

Una entrevista, una situació, que reflectiria l'amor per la naturalesa, la solidaritat desinteressada, un canvi moral i ètic de les persones que ara s'encaminen cada cop més a un put egoisme salvatge. Reflectiria una societat presonera del seu propi afany d'agafar, agafar i no donar, una societat on les persones es veuen trastornades per la seva pròpia mentalitat, producte d'una societat immersa en constant lluita entre persones.

En definitiva, aquesta entrevista a partir d'un personatge, vol ser el mirall d'una societat que no veu més enllà del seu propi nas, on vol viure al dia i on no pensa en el demà. Però també vol donar a conèixer persones, com en Gerard, que no busquen cap recompensa al seu treball, respectuosos amb allò que li dona la vida, capaç de controlar-se mínimament degut al seu treball que li ofereix una via de control i escapament als seus problemes psicològics, però que veu la realitat i comença a estar-ne fart.

“Fer molt per rebre poc i malament”

En Gerard és una persona de 50 anys. Una persona molt especial degut al problema que sofreix: paràlisi parcial. En Gerard va entrar als vint anys en el cos de Bombers de Vic, Va realitzar un període d'aprenentatge en estudis i pràctiques i, finalment, al cap de set anys, es va convertir en cap de Bombers de Vic. Un cap molt especial, degut al seu afany en el seu treball. Però, aquest afany que el conduïa, a vegades, a jugar-se la vida pels altres el va portar a un greu accident. Un accident que va passar a la muntanya, en l'intent de rescatar uns escaladors i que li va suposar la paràlisi de les cames. Vint-i-tres anys en cadira de rodes contemplen en Gerard. Un Gerard que ha passat de tot, abans i després de l'accident i que ens ho explica en aquesta àmplia conversa.

- **Hola Gerard, Sóc en Lluís, corresponsal de la revista “La veu de Vic”. M’agradaria que responguessis unes preguntes sobre els teus sentiments, pensaments, problemes, etc.**
- Molt bé. Lluís Endavant!
- **Per què bomber?**
- Perquè és una feina on estàs en contacte amb la natura, pots salvar vides, estàs en constant risc, defenses els ecosistemes i m’agrada.
- **M’ha sobtat molt la idea d’estar en constant risc. T’agrada el risc?**
- Jo et diria que sí, però llavors pensaries que estic boig. Sóc una persona molt activa, plena de vitalitat que buscava abans d’entrar en el cos de Bombers, una sortida d’esbargiment per als meus nervis. Aquesta sortida la trobava en esports d’aventura, concretament de muntanya, on descarregava els meus nervis i sentia com la meva adrenalina s’alterava. Després de realitzar aquella activitat sentia un plaer extraordinari, em sentia feliç, descarregat, tranquil, i el més important per mi és que m’oblidava completament de tot; estava en un altre món. Un món sense sorolls, sense contaminació, sense problemes... Aquesta visió i la possibilitat de seguir realitzant aquesta activitat durant anys em va portar a entrar en el cos de Bombers de Vic.
- **En definitiva, ets home que t’agrada el risc.**
- No sóc una persona que m’agradi bojament el risc, però les persones necessitem un escapament que ens permeti tornar a la monotonia i aquest escapament l’he buscat en un treball on constantment tens risc, on constantment et descarregues i pots arribar a controlar els teus sentiments i la teva ment. Al controlar la teva ment controles el cos. En definitiva, he buscat un treball que no et col·lapsa mentalment, que no et duu a fer disbarats envers altres persones, com disparar-les, violar-les, pegar-les, gavinetejar-les, etc., cosa que passa habitualment en ciutats i degut al carregament mental.
- **Així doncs, creus que els bombers no tenen depressions, problemes psicològics...?**
- Sí que en tenen, però menorment. Estan més preparats físicament i mentalment, degut al seu treball de bomber.
- **Penses igual després de l'accident?**
- Penso igual i no canviaré. M’ha passat un accident. Un accident que també li pot passar a un obrer, a un que travessi un carrer o fins i tot creat per persones alienes que se’ls hi ha creuat els cables i t’han disparat. Ha sigut molt fort per mi, però quan vaig acceptar el perill de la feina vaig acceptar les conseqüències.
- **Canviant de tema. Què en penses dels piròmans?**

- Són persones malaltes de la societat.
- **I de l'ecologisme?**
- L'ecologisme és la nostra vida. S'ha de defensar i lluitar per la naturalesa. Fins ara hem viscut en la falsa creença del pou sense fons: explotar sense mesura, contaminar sense mesura... mentre es pugui. Una cursa absurda contra el futur del planeta, contra el nostre propi futur. Canviar de rumb és responsabilitat de tots. Lluitar contra els interessos econòmics de les institucions i dels governs que permeten la destrucció total és el nostre DEURE.
- **Clar i català. Canviem ara de tema i centrem-nos en la teva biografia. Com vas viure els set primers anys dintre del cos de bombers com a novell?**
- Van ser uns anys molt durs per a mi, sobretot els dos primers anys; després em vaig acoplar a l'equip i, finalment, vaig començar a realitzar un treball competitiu, de conjunt i seriós. Recordo molt bé els dos primers anys. Vaig passar greus problemes amb companys, amb el treball a realitzar i inclús amb gent del carrer. Per sort em vaig acoplar bé i vaig solucionar els problemes arribant a un nivell de coneixement alt.
- **Ens podries explicar alguna de les anècdotes o problemes que et van passar durant els set primers anys?**
- Com a anècdota t'explicaré la que em va divertir més. Va succeir un mes de setembre, en una de les vàries inundacions que hi ha en aquesta època. Aquella nit no parava de ploure, més aviat diluviava. Vam rebre una trucada de l'ajuntament que ens indicava que un conjunt de carrers estava inundat degut a l'embús de les clavegueres. La nostra sorpresa va ser quan a l'arribar-hi vam trobar una petita Venècia: barques, taules, fustes... tots els veïns estaven navegant. Utilitzaven de tot; però el més sorprenent és que havien format diferents grups, "tribus", i jugaven entre ells al joc de la bandera. Finalment vam acabar jugant amb ells amb la tranquil·litat que en l'estació del Cos hi havia guàrdia i no sorgia res urgent. Va ser molt divertit. Com a problema va ser l'experiència viscuda d'un company que, amb un foc a casa seva, va morir la seva família. Va ser molt dur per a ell i per a nosaltres. Desgraciadament ell no ho va poder superar i es va suïcidar. Aquest va ser un cop molt fort per a mi i que em va portar problemes psicològics i posteriorment unes sessions amb una psicòloga per superar-lo. Cal recordar que quan va passar només feia tres anys que estava al Cos. Va ser el meu primer problema seriós.
- **Suposo que n'has passat de tots colors, però ens podries explicar alguna experiència?**
- Bé, en això tens raó. He trobat gent de tota mena: gentil, participativa, educada, insolidària, etc... També n'he passat de tots colors: situacions difícils, situacions ridícules, etc. Una experiència va ser quan vam rebre una trucada d'una senyora gran. Aquesta persona ens va fer baixar el seu gat d'un arbre tant sí com no. Va ser ridícul, però no li podíem negar el desig a la senyora. Una altra experiència, aquesta més seriosa, va ser quan vam tenir d'anar a rescatar un grup de muntanyers. El rescat va ser infernal. No podíem utilitzar l'helicòpter pel mal temps que feia i vam tenir que anar amb esquís de muntanya. Ens vam passar nou hores sota una tempesta de neu. Fred i vent. A un dels meus companys se li va congelar els peus, el vam haver de carregar a peu fins arribar a un refugi. Un refugi sense llenya i amb manca d'aliments i instruments. Mentre l'altre company intentava animar i curar les congelacions d'en Jordi, jo vaig sortir a seguir el rescat dels muntanyers. Quan els vaig trobar, greument afectats, els vaig conduir fins al refugi, que es va convertir en un hospital general durant 24

hores com a metge en cap el present aquí davant teu. No vaig dormir, ni descansar, ni menjar. Finalment, al cap d'un dia va arribar l'helicòpter. Tots ja estaven més o menys bé, excepte jo al que vam tenir que ingressar en l'hospital per deshidratació i esgotament.

- **Finalment, m'agradaria preguntar-li quin va ser l'accident que li va causar la paràlisi parcial?**
- Realment, la vida és injusta. Et jugues la vida, amb gran interès i sense cap mena de dubte, per salvar persones en perill i algunes d'aquestes persones ineptes i sense seny te la treuen; en el meu cas te la mig treuen. Aquest accident va passar en un rescat d'un escalador. Un escalador novell, sense seny, idiota, imprudent i un llarg etcètera. Aquest escalador s'havia trencat una cama. Degut a la difícil posició vaig tenir que treure'm la corda que rodejava el meu cos i que m'assegurava. El vaig lligar a la corda, li vaig dir que tirés la motxilla, no em va fer cas i vam començar una estúpida confrontació que va acabar amb un cop de puny a la meua cara causant-me la caiguda i la paràlisi posterior. Ell va sortir il·lès i absolut pel jutge al·legant nerviosisme, i jo vaig sortir amb una greu contusió al cervell, i una paràlisi parcial eterna en les cames. Potser m'he deixat dur per la ràbia d'aquesta situació en la que estic, però crec que som persones i errar és humà.
- **Efectivament. T'agraeixo en nom de la revista el teu temps i la teua amabilitat. Moltes gràcies.**

Han quedat moltes coses per dir, però crec que hem pogut donar una visió bastant concreta d'en Gerard. En Gerard, continua lligat al Cos de Bombers de Vic, concretament en el despatx; assegut en una cadira de rodes, però amb la mateixa il·lusió de sempre. Si passés el mateix cas que li va provocar l'accident, tornaria al rescat d'aquella persona en perill jugant-se la paràlisi parcial, completa o inclús la mort.